

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง ขอบทวนการพิจารณาเกี่ยวกับการชำระภาษีโรงเรือนและที่ดินของ
สถานีขนส่งผู้โดยสารจังหวัดลำปาง (สำหรับพื้นที่อาคารของสถานีขนส่ง
ที่ให้เอกชนเช่าดำเนินการ)

กรมการขนส่งทางบก ได้มีหนังสือด่วนมาก ที่ คค ๐๔๐๔/๑๕๕๐ ลงวันที่ ๒
กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ตามที่คณะกรรมการ
กฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ให้ความเห็นในปัญหาข้อกฎหมาย เรื่อง การเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินของ
สถานีขนส่งผู้โดยสารจังหวัดลำปาง สำหรับพื้นที่อาคารของสถานีขนส่งที่ให้เอกชนเช่าหรือ
ดำเนินการ (เรื่องเสร็จที่ ๗๗๕/๒๕๕๖) ว่า กรมการขนส่งทางบกได้ให้เอกชนเช่าพื้นที่บางส่วน
ของอาคารสถานีขนส่งผู้โดยสารเปิดร้านจำหน่ายสินค้าและเก็บค่าบริการใช้ห้องสุขาของสถานี การ
ดำเนินการดังกล่าวมีลักษณะเป็นการใช้พื้นที่ของสถานีขนส่งผู้โดยสารทำการค้าหากำไรที่แม้จะถือ
ได้ว่าสถานีขนส่งผู้โดยสารจังหวัดลำปางที่กรมการขนส่งทางบกจัดสร้างขึ้นนี้เป็นทรัพย์สินของ
รัฐบาล แต่การดำเนินการของกรมการขนส่งทางบกเช่นนั้นไม่อาจถือได้ว่าเป็นไปในกิจการของ
กรมการขนส่งทางบกในส่วนที่เกี่ยวกับการขนส่งตามอำนาจหน้าที่ ดังนั้น พื้นที่ของอาคารสถานี
ขนส่งผู้โดยสารส่วนที่ให้เอกชนเช่าพื้นที่เปิดร้านจำหน่ายสินค้าและเก็บค่าบริการใช้ห้องสุขาของ
สถานีจึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะตาม
มาตรา ๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่จะได้รับยกเว้นไม่ต้องเสีย
ภาษีได้ นั้น

กรมการขนส่งทางบกได้ตรวจสอบและพิจารณาแล้วเห็นว่า ในการพิจารณาเรื่องนี้
ยังมีข้อเท็จจริงบางประการคลาดเคลื่อน อีกทั้งยังขาดข้อมูลด้านหลักการและสาระสำคัญของงาน
ด้านสถานีขนส่งผู้โดยสารจังหวัดลำปาง ซึ่งหากนำเข้าประกอบการพิจารณาแล้ว จะทำให้มีการ
พิจารณาที่กว้างขวางยิ่งขึ้น จึงขอเสนอข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมเพื่อให้มีการพิจารณาทบทวน
ดังนี้

๑. การจัดให้มีสถานีขนส่งผู้โดยสารของกรมการขนส่งทางบกเป็นไปตามมาตรา
๑๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่กำหนดไว้ว่า กรมการขนส่งทางบกโดย
อนุมัติคณะกรรมการควบคุมการขนส่งทางบกกลางสามารถที่จะดำเนินการจัดให้มีสถานีขนส่งขึ้น
ในเขตท้องที่กรุงเทพมหานครและในเขตท้องที่จังหวัดอื่น โดยจะดำเนินการเองหรือจะมอบหมาย
ให้รัฐวิสาหกิจหรือองค์การของรัฐเป็นผู้ดำเนินการก็ได้ และอธิบดีกรมการขนส่งทางบกมีอำนาจ

กำหนดค่าบริการในการดำเนินการของสถานีสั่งไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการควบคุมการขนส่งทางบกกลางกำหนด สำหรับบุคคลอื่นใดหากประสงค์จะจัดตั้งและดำเนินการสถานีสั่งต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนกลางโดยอนุมัติของคณะกรรมการควบคุมการขนส่งทางบกกลางก่อน

๒. สถานีสั่งผู้โดยสารจังหวัดลำปางเป็นหน่วยงานราชการ สังกัดกรมการขนส่งทางบก เพื่อปฏิบัติราชการให้บริการประชาชนผู้โดยสารรถโดยสารประจำทาง ตามมาตรา ๑๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ประกอบกับข้อ ๑ แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๒๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่กำหนดไว้ว่า สถานีสั่งผู้โดยสารที่กรมการขนส่งทางบกดำเนินการต้องมีบริการห้องสุขา ที่จำหน่ายสินค้าเบ็ดเตล็ดและเครื่องดื่มด้วย

๓. ในการให้บริการห้องสุขาหรือจำหน่ายสินค้าเบ็ดเตล็ดและเครื่องดื่มนั้น เนื่องจากกรมการขนส่งทางบกไม่มีอัตรากำลังเจ้าหน้าที่เพียงพอที่จะดำเนินการได้เอง จึงได้ให้เอกชนเป็นผู้ดำเนินการแทนภายใต้ข้อตกลง เงื่อนไข ตามที่ระเบียบและกฎหมายกำหนด ซึ่งตามข้อตกลงที่ให้เอกชนเป็นผู้ดำเนินการแทน เอกชนจะต้องจ่ายค่าตอบแทนให้กับกรมการขนส่งทางบก ซึ่งค่าตอบแทนดังกล่าวจะเป็นรายรับในส่วนของ “ค่าบริการสถานีสั่ง”

๔. “เงินค่าบริการสถานีสั่ง” ของผู้โดยสารทุกแห่งทั่วประเทศ กรมการขนส่งทางบกได้นำส่งเป็นรายได้แผ่นดินร้อยละ ๒๕ ส่วนที่เหลือให้นำฝากกระทรวงการคลังหรือสำนักงานคลังจังหวัด แล้วแต่กรณี และกระทรวงคมนาคมได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และผู้อำนวยการสำนักงานประมาณ โดยพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ด้วยการวางระเบียบว่าด้วยการรับจ่ายเงินค่าบริการสถานีสั่ง กรมการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๓๒ กำหนดให้นำมาหมุนเวียนใช้จ่ายในการบริหารสถานีสั่ง ซึ่งในการจ่ายหรือก่อนนี้ผูกพันเงินดังกล่าว ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับการจ่ายและก่อนนี้ผูกพันเงินงบประมาณรายจ่าย เว้นแต่จะได้รับความตกลงจากกระทรวงการคลัง ดังนั้น เงินรายรับค่าบริการสถานีสั่ง จึงส่งเป็นรายได้ของรัฐทั้งหมด ไม่มีเงินรายรับใดที่กรมการขนส่งทางบกหักค่าใช้จ่ายไว้ได้ ซึ่งกระทรวงการคลังได้เห็นชอบด้วยในการปฏิบัติ

๕. สถานีสั่งผู้โดยสารจังหวัดลำปางนั้น กรมการขนส่งทางบกได้รับการบริจาคที่ดินจากเอกชน และได้แจ้งกรมธนารักษ์ขึ้นทะเบียนเป็นที่ราชพัสดุแล้ว จึงไม่ใช่เป็นกรณีที่กรมการขนส่งทางบกเช่าที่ราชพัสดุเพื่อจัดตั้งสถานีสั่งผู้โดยสารจังหวัดลำปาง แต่เป็นการใช้สถานีสั่งซึ่งเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลในกิจการของรัฐบาลตามความในมาตรา ๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ อย่างแท้จริง และมีใช้กรณีที่กรมการขนส่งทางบกให้เอกชนเช่าพื้นที่บางส่วนของอาคารสถานีสั่งเปิดร้านจำหน่ายสินค้าและเช่าดำเนินการห้องสุขา ดังที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้ให้ความเห็นไว้

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น การที่สถานีสั่งผู้โดยสารจังหวัดลำปางจัดให้มีกิจการในการให้บริการห้องสุขาและการให้บริการจำหน่ายสินค้าเบ็ดเตล็ดนั้น เป็นกิจการที่กรมการขนส่งทางบกต้องจัดให้มีตามกฎหมายและเป็นกิจการของรัฐ รายรับค่าบริการที่ได้จากค่าบริการห้อง

สุขาและสินค้าเบ็ดเตล็ด แม้ว่ากรมการขนส่งทางบกได้จัดให้เอกชนเป็นผู้ดำเนินการแทนก็เป็นรายรับที่นำส่งเข้ารัฐทั้งหมด กรมการขนส่งทางบกมิได้หักค่าใช้จ่ายไว้ได้แต่ประการใด จึงเป็นการใช้ทรัพย์สินเพื่อกิจการของรัฐ และโดยที่รัฐได้รับรายได้จากการใช้ทรัพย์สินในกิจการดังกล่าวเป็นรายได้แผ่นดินไปแล้ว จึงเป็นกรณีที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ด้วยเหตุผลดังกล่าว กรมการขนส่งทางบกจึงขอให้มีการพิจารณาทบทวนในเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่ง

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องมีการพิจารณาวินิจฉัยโดยรอบคอบ เพื่อเป็นแนวปฏิบัติในการบริหารราชการแผ่นดินต่อไป จึงอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๒^๑ ของระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าด้วยการประชุมของกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ จัดให้มีการประชุมพิจารณาร่วมกันของกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ คณะที่ ๒ และคณะที่ ๑๒ เพื่อพิจารณาประเด็นปัญหาข้อกฎหมายนี้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ คณะที่ ๒ และคณะที่ ๑๒) ได้พิจารณาทบทวนเรื่องนี้ ประกอบกับได้รับฟังคำชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทนกระทรวงคมนาคม (กรมการขนส่งทางบก) ผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) และผู้แทนเทศบาลนครลำปางแล้ว เห็นว่า แม้พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๑๕^๒ จะได้กำหนดให้กรมการขนส่งทางบกโดยอนุมัติคณะกรรมการควบคุมการขนส่งทางบกกลางสามารถจัดให้มีสถานีขนส่งผู้โดยสารขึ้นและตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๘

^๑ ข้อ ๑๒ ในกรณีที่ต้องการความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านหรือต้องการความรอบคอบในการพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาอาจขอให้กรรมการกฤษฎีกาสองหรือสามคณะมาประชุมปรึกษาหารือร่วมกันเป็นกรณีพิเศษก็ได้

ในการประชุมตามวรรคหนึ่ง ให้ประธานกรรมการกฤษฎีกาซึ่งมีอาวุโสที่สุดเป็นประธานในที่ประชุม และต้องมีกรรมการกฤษฎีกามาประชุมไม่น้อยกว่าหกคนโดยต้องเป็นกรรมการกฤษฎีกาจากทุกคณะที่ได้เชิญประชุม จึงจะเป็นองค์ประชุม เว้นแต่ในการวินิจฉัยประเด็นสำคัญ ประธานในที่ประชุมจะให้อาการวินิจฉัยประเด็นนั้นจนกว่าจะมีกรรมการกฤษฎีกามาประชุมมากกว่าหกคนก็ได้

^๒ มาตรา ๑๑๕ ให้กรมการขนส่งทางบกโดยอนุมัติคณะกรรมการควบคุมการขนส่งทางบกกลาง จัดให้มีสถานีขนส่งขึ้นในเขตท้องที่กรุงเทพมหานครและในเขตท้องที่จังหวัดอื่น โดยจะดำเนินการเองหรือจะมอบหมายให้รัฐวิสาหกิจหรือองค์การของรัฐเป็นผู้ดำเนินการก็ได้

ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดค่าบริการในการดำเนินการของสถานีขนส่งไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการควบคุมการขนส่งทางบกกลางกำหนด

บุคคลอื่นใดประสงค์จะจัดตั้งและดำเนินการสถานีขนส่ง ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนกลางโดยอนุมัติของคณะกรรมการควบคุมการขนส่งทางบกกลางก่อน

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

การจัดให้มีหรือจัดตั้งสถานีขนส่งขึ้นที่ใด เมื่อใด ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

(พ.ศ. ๒๕๒๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติการขนส่งทางบกฯ ข้อ ๑ (๑)^๓ กำหนดให้สถานีส่งผู้โดยสารที่จัดตั้งขึ้นนั้นจะต้องจัดให้มีพื้นที่สำหรับให้บริการต่างๆ แก่ผู้โดยสาร ซึ่งรวมถึงห้องสุขาและที่จำหน่ายสินค้าเบ็ดเตล็ดและเครื่องดื่มด้วย บทบัญญัติดังกล่าวเป็นเพียงการกำหนดให้กรมการขนส่งทางบกสามารถดำเนินการจัดให้มีสถานีส่งสำหรับผู้โดยสารได้ และเมื่อได้จัดให้มีสถานีส่งผู้โดยสารก็จะต้องมีลักษณะตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงเท่านั้น รวมทั้งในมาตรา ๑๑๕^๔ แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบกฯ ก็ได้กำหนดให้กรมการขนส่งทางบกจะต้องดำเนินการเองหรือมอบหมายให้รัฐวิสาหกิจหรือองค์การของรัฐเป็นผู้ดำเนินการ ด้วยประสงค์ว่า เมื่อเป็นกรณีที่กรมการขนส่งทางบกจัดให้มีสถานีส่งผู้โดยสารแล้ว ต้องถือเป็นบริการของรัฐที่ควรให้หน่วยงานของรัฐเข้าดำเนินการเพื่อประโยชน์ของประชาชน การที่กรมการขนส่งทางบกอ้างว่าไม่มีอัตรากำลังเจ้าหน้าที่เพียงพอที่จะดำเนินการได้เอง จึงจัดให้เอกชนเข้าดำเนินการแทนภายใต้ข้อตกลงและเงื่อนไขที่กำหนด แต่เมื่อกำหนดให้เอกชนสามารถเรียกเก็บค่าบริการได้และเอกชนจะต้องจ่ายค่าตอบแทนให้แก่กรมการขนส่งทางบก กรณีดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นไปเพื่อประโยชน์ทางธุรกิจการค้าหากำไรที่ไม่อาจถือได้ว่าเป็นกิจการตามอำนาจหน้าที่ของกรมการขนส่งทางบกที่จะถือว่าเป็นกิจการของรัฐ และไม่อาจถือได้ว่าเป็นการใช้ทรัพย์สินเพื่อกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะโดยตรง

สำหรับกรณีที่กรมการขนส่งทางบกอ้างว่าได้ให้เอกชนเข้าดำเนินการในพื้นที่บางส่วนของอาคารสถานีส่งผู้โดยสารเปิดร้านจำหน่ายสินค้าและเก็บค่าบริการห้องสุขาของสถานีและได้จ่ายค่าตอบแทนให้แก่กรมการขนส่งทางบกเป็นรายเดือน ซึ่งกรมการขนส่งทางบกได้นำส่งเงินรายรับค่าบริการสถานีส่งผู้โดยสารดังกล่าวเป็นรายได้ของรัฐทั้งหมดโดยไม่หักค่าใช้จ่ายไว้ เป็นกรณีที่กรมการขนส่งทางบกต้องถือปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและระเบียบกระทรวงคมนาคม ว่าด้วยการรับจ่ายเงินค่าบริการสถานีส่ง กรมการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๓๒ ที่กระทรวงคมนาคมได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและผู้อำนวยการสำนักงบประมาณตามพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ กรณีจึงเป็นเพียงข้อตกลงในการดำเนินการกับรายได้ที่กรมการขนส่งทางบกได้รับ และยกเว้นไม่ต้องนำส่งเงินรายได้ที่ได้รับในกรณีนี้ให้แก่กระทรวงการคลังตามมาตรา ๒๔^๕ แห่งพระราชบัญญัติ

^๓ ข้อ ๑ สถานีส่งผู้โดยสาร ต้องมีลักษณะเป็นสถานที่ซึ่งใช้เป็นศูนย์รวม กระจาย และสับเปลี่ยนรถสำหรับการขนส่งผู้โดยสาร รวมทั้งเป็นสถานที่ให้บริการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการขนส่ง และประกอบด้วย

(๑) อาคารสถานีซึ่งจัดให้มีพื้นที่สำหรับบริการผู้โดยสาร ที่จำหน่ายตั๋ว โทรศัพท์สาธารณะ ส่วนที่ทำงานของเจ้าหน้าที่กรมการขนส่งทางบก ที่จำหน่ายสินค้าเบ็ดเตล็ดและเครื่องดื่ม ที่พักผู้โดยสาร ที่พักผู้ประจำรถ และที่รับฝากสิ่งของ

ฯลฯ

ฯลฯ

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒ ,ข้างต้น

^๕ มาตรา ๒๔ บรรดาเงินที่ส่วนราชการได้รับเป็นกรณีสิทธิไม่ว่าจะได้รับตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับ หรือได้รับชำระตามอำนาจหน้าที่หรือสัญญา หรือได้รับจากการให้ทรัพย์สิน หรือเก็บดอกผลจากทรัพย์สินของราชการ ให้ส่วนราชการที่ได้รับเงินนั้น นำส่งคลังตามระเบียบหรือข้อบังคับที่รัฐมนตรี

วิธีการงบประมาณฯ เท่านั้น หากได้มีผลให้เป็นการใช้ทรัพย์สินเพื่อกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะโดยตรงแต่อย่างใด

สำหรับกรณีของสถานีขนส่งผู้โดยสารจังหวัดลำปางที่กรมการขนส่งทางบกได้รับบริจาคที่ดินจากเอกชนและแจ้งกรมธนารักษ์ขึ้นทะเบียนเป็นที่ราชพัสดุ แม้มิใช่กรณีที่กรมการขนส่งทางบกเช่าที่ดินที่ราชพัสดุเพื่อดำเนินการก็ตาม เมื่อกรมการขนส่งทางบกได้จัดให้มีสถานีขนส่งผู้โดยสาร และได้ให้เอกชนเช่าดำเนินการโดยจ่ายค่าตอบแทนให้แก่กรมการขนส่งทางบกแล้ว แม้ที่ดินนั้นจะเป็นที่ราชพัสดุที่ถือว่าเป็นทรัพย์สินของรัฐบาล ก็ไม่อาจถือได้ว่าใช้ในกิจการของรัฐบาล

ดังนั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงยังไม่อาจถือได้ว่าพื้นที่ของอาคารสถานีขนส่งผู้โดยสารจังหวัดลำปางส่วนที่กรมการขนส่งทางบกให้เอกชนเช่าดำเนินการเปิดร้านจำหน่ายสินค้าและเก็บค่าบริการใช้ห้องสุขาของสถานีเป็นทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะตามมาตรา ๙^๖ (๒) แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่ง

กำหนด เว้นแต่จะมีกฎหมายกำหนดเป็นอย่างอื่นส่วนราชการใดได้รับเงินที่มีผู้มอบให้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ส่วนราชการนั้นใช้จ่ายในกิจการของส่วนราชการนั้นก็ดี หรือได้รับเงินที่เกิดจากทรัพย์สินซึ่งมีผู้มอบให้เพื่อหาดอกผลใช้จ่ายในกิจการของส่วนราชการนั้นก็ดี ให้ส่วนราชการนั้นจ่ายเงินหรือก่อนนี้ผูกพันภายในวงเงินที่ได้รับนั้นได้ และไม่ต้องนำส่งคลัง

ในกรณีส่วนราชการได้รับเงินตามโครงการช่วยเหลือหรือร่วมมือกับรัฐบาลต่างประเทศ องค์การสหประชาชาติ ทบวงการชำนัญพิเศษแห่งสหประชาชาติ องค์การระหว่างประเทศอื่นใด หรือบุคคลใด ไม่ว่าจะเป็นเงินให้กู้หรือให้เปล่า รวมทั้งเงินที่ส่วนราชการได้รับสืบทอดเนื่องจากโครงการช่วยเหลือหรือร่วมมือเช่นนั้น รัฐมนตรีจะกำหนดเป็นอย่างอื่นโดยไม่ต้องนำส่งคลังก็ได้

รัฐมนตรีจะอนุญาตให้ส่วนราชการที่ได้รับเงินในกรณีต่อไปนี้ นำเงินนั้นไปใช้จ่ายโดยไม่ต้องนำส่งคลังก็ได้ คือ

(๑) เงินที่ได้รับในลักษณะค่าชดเชยความเสียหายหรือสิ้นเปลืองแห่งทรัพย์สินและจำเป็นต้องจ่ายเพื่อบูรณะทรัพย์สินหรือจัดให้ได้ทรัพย์สินคืนมา

(๒) เงินรายรับของส่วนราชการที่เป็นสถานพยาบาล สถานศึกษา หรือสถานอื่นใดที่อำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณประโยชน์หรือประชาสงเคราะห์

(๓) เงินที่ได้รับในลักษณะผลพลอยได้จากการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่

(๔) เงินที่ได้รับจากการจำหน่ายหุ้นในนิติบุคคลเพื่อนำไปซื้อหุ้นในนิติบุคคลอื่น

การจ่ายเงินตาม (๒) และ (๓) ต้องเป็นไปตามระเบียบที่ได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี และผู้อำนวยการ ส่วนการจำหน่ายหุ้นและการซื้อหุ้นตาม (๔) ต้องเป็นไปตามระเบียบของกระทรวงการคลังที่ได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี

^๖ มาตรา ๙ ทรัพย์สินดังต่อไปนี้ ท่านให้ยกเว้นจากบทบัญญัติแห่งภาคนี้

(๑) พระราชวังอันเป็นส่วนของแผ่นดิน

(๒) ทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะและทรัพย์สินของการรถไฟแห่งประเทศไทย

(๓) ทรัพย์สินของโรงพยาบาลสาธารณะและโรงเรียนสาธารณะ ซึ่งกระทำการอันมิใช่เพื่อเป็นผลกำไรส่วนบุคคล และใช้เฉพาะในการรักษาพยาบาลและการศึกษา

(๔) ทรัพย์สินซึ่งเป็นศาสนสมบัติอันใช้เฉพาะในศาสนกิจอย่างเดียว หรือเป็นที่อยู่ของสงฆ์

แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่จะได้รับ
ยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๔๗

(๕) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่งปิดไว้ตลอดปีและเจ้าของมิได้อยู่เองหรือให้
ผู้อื่นอยู่นอกจากคนเฝ้าในโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ หรือในที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกัน

(๖) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างของการเคหะแห่งชาติที่ผู้เช่าซื้ออาศัยอยู่เองโดยมิได้ใช้เป็น
ที่เก็บสินค้าหรือประกอบการอุตสาหกรรมหรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้